

af hensyn til faren for, at de pågældende dyr kunne være smittet med rabies. Forud havde veterinærdirektoratet skriftligt meddelt veterinærstyrelserne i Finland, Norge og Sverige, at dansk beslutning om karantænebestemmelserne var truffet, men at der ville blive krævet vaccination med en anerkendt rabies-vaccine, hvorved man mente at kunne hindre, at hunde og katte, der indførtes til Danmark fra rabiesramte lande og områder, bragte sygdommen med sig.

Veterinærstyrelserne i Finland, Norge og Sverige, som ikke anser vaccinen for at være tilstrækkelig sikker beskyttelse, bestemte derefter, at der i de fire lande med øjeblikkelig virkning indførtes fire måneders karantæne for hunde og katte fra Danmark, hvilket i praksis vil sige, at medmindre der er tale om, at de pågældende husdyrs ejere vil tage varigt ophold i et af de nævnte lande, er der lukket toltalt for medtagning af hunde og katte ved rejser mellem Danmark og det øvrige Norden. Derimod kan f. eks. tyske turister nu frit medtage hunde og katte til Danmark, når bestemmelserne om vaccination overholdes.

Såvel af hensyn til den alvorlige hindring for samkvemmet mellem de nordiske lande, som nu er skabt, som af hensyn til, at faren for rabies i Danmark må anses at blive betydelig forøget, anses det for rimeligt, at bekendtgørelsen af 19. februar ophæves, hvorefter det skulle være muligt at få reetableret den indtil 1. marts 1970 gældende ordning mellem de nordiske lande.“

Ved 1. behandling redegjorde *landbrugsministeren* for baggrunden for ministeriets bekendtgørelse af 19. februar 1970, som var udstedt, fordi der ikke længere var karantænemulighed på dyrehospitalet i Emdrup, og det ikke havde vist sig muligt at etablere en karantænestation andetsteds. Ministeren fremhævede som noget centralt, at veterinærdirektoratet på grundlag af samtaler med veterinæradministrationerne i de øvrige nordiske lande i de seneste måneder om rabiessituationen i Sønderjylland havde haft grund til at antage, „at Danmark på et nært forestående tidspunkt ville blive udelukket fra den nordiske trafikordning for hunde og katte.“ *Landbrugsministeren* ville gerne medvirke til at undersøge alle realistiske muligheder, der kunne føre til en bedre løsning, men der fandtes ikke en løsning, der kunne tilfredsstille alle parter, der var berørt i sagen.

Forslagets behandling gav iøvrigt anledning til en længere meningsudveksling både ved 1. og 2. behandling. *Landbrugsministeriets* og især veterinærdirektoratets handlemåde blev stærkt kritiseret af *forlagsstilleren* og af *Orla Pedersen* (S), der helt tilsluttede sig kritikken. Den fremførte kritik rettede sig især mod veterinærdirektoratets begrundelse for nyordningen samt mod mangelfuld forudgående kontakt med veterinærmyndighederne i de øvrige nordiske lande. *Landbrugsministeren* tilbageviste kritikken, som heller ikke fandt tilslutning hos nogen af de øvrige ordførere. Man fremhævede her, at den egentlige baggrund for miseren var rabiessituationen som sådan og den